

Мирославський С. В.

Сумський державний педагогічний університет імені А.С.Макаренка

Лещенко А. В.

Сумський державний педагогічний університет імені А.С.Макаренка

РЕФОРМУВАННЯ АНТИКОРУПЦІЙНИХ МЕХАНІЗМІВ У СФЕРІ ПУБЛІЧНОГО УПРАВЛІННЯ УКРАЇНИ: ОЦІНКА ЕФЕКТИВНОСТІ ТА ПЕРСПЕКТИВИ РОЗВИТКУ

У статті досліджено питання реформування антикорупційних механізмів у сфері публічного управління України як одним із ключових напрямів державної політики, спрямованого на зміцнення доброчесності, прозорості та підзвітності органів влади. У статті здійснено аналіз поняття антикорупційних механізмів, окрему увагу приділено видам антикорупційних механізмів, що функціонують у сучасній системі публічного управління, зокрема нормативним, інституційним, організаційним та превентивним інструментам. Розглянуто останні законодавчі зміни та положення проекту Антикорупційної стратегії України на 2026–2030 роки, які безпосередньо впливають на трансформацію антикорупційних інструментів і розвиток національної антикорупційної політики. У роботі розкрито зміст антикорупційної політики, що визначається як комплекс цілей, принципів та механізмів державного управління, спрямованих на мінімізацію корупційних ризиків і підвищення ефективності діяльності органів влади. На основі узагальнення теоретичних положень та аналізу емпіричних даних, зокрема динаміки Реєстру осіб, які вчинили корупційні або пов'язані з корупцією правопорушення у 2024–2025 роках, визначено ключові тенденції розвитку антикорупційної інфраструктури та виявлено низку практичних обмежень. У статті наголошено, що, незважаючи на позитивні зрушення у сфері правового регулювання, залишається суттєвий розрив між нормотворчими змінами та їх реалізацією. Це і зумовлює потребу в подальшому вдосконаленні антикорупційних механізмів, орієнтованих на підвищення ефективності, стійкості та результативності антикорупційної функції держави.

Узагальнюючи результати дослідження, виокремлено кілька перспективних напрямів удосконалення антикорупційної політики. Це розширення аналітичної складової через системне оцінювання корупційних ризиків, подальша цифровізація процедур, а також посилення інституційної незалежності антикорупційних органів. Важливим залишається розвиток культури доброчесності, що охоплює формування мотиваційних моделей, які знижують інтерес до корупційних дій. Подальший прогрес можливий через інтеграцію принципів належного врядування на всіх рівнях державної служби та оновлення підходів до кадрової політики. Окремим напрямом є зміцнення взаємодії держави та громадянського суспільства, зокрема їх участь у формуванні й контролі реалізації державної політики. Сукупність цих кроків створює підґрунтя для підвищення ефективності антикорупційних механізмів і стійкості публічного управління.

Зроблено висновок, що підвищення ефективності антикорупційних реформ є критично важливим як для функціонування публічної влади, так і для забезпечення державної стійкості в довгостроковій перспективі.

Ключові слова: корупція, антикорупційні механізми, антикорупційна політика, антикорупційна стратегія, реформування.

Постановка проблеми. Корупція в Україні тривалий час залишається однією з найбільш стійких загроз ефективному функціонуванню системи публічного управління, формуванню довіри громадян до влади, раціональному використанню

державних ресурсів та загальній стабільності політико-адміністративної системи. Незважаючи на сформовану інституційну антикорупційну інфраструктуру – Національне агентство з питань запобігання корупції (НАЗК), Національне анти-

корупційне бюро України (НАБУ), Спеціалізована антикорупційна прокуратура (САП), Вищий антикорупційний суд України (ВАКС), а також упровадження низки реформ, рівень корупційних ризиків у державному секторі залишається значним, що перешкоджає реалізації принципів доброчесності, прозорості та відповідальності, які є фундаментом сучасного публічного управління.

Особливої гостроти проблема корупції набула в умовах воєнного стану. Повномасштабна збройна агресія Російської Федерації призвела до безпрецедентного навантаження на державний апарат, мобілізації ресурсів та трансформації багатьох управлінських процесів. Водночас війна створила як додаткові можливості для корупційних зловживань, так і критичну потребу в їхньому недопущенні. Корупція у воєнний період завдає особливо великої шкоди: вона не лише підриває обороноздатність, гальмує відбудову та розподіл допомоги, але й суттєво впливає на моральний стан суспільства, знижує рівень довіри до державних інститутів, формує відчуття соціальної несправедливості. Таким чином, проблема набуває не лише адміністративно-правового, а й глибокого соціального виміру.

Проблема удосконалення антикорупційних механізмів також набуває особливої актуальності в межах євроінтеграції. Вимоги ЄС щодо забезпечення сталого верховенства права, незалежності антикорупційних інституцій та ефективності антикорупційних заходів закріплюють перед Україною необхідні орієнтири. Те саме стосується і впровадження систем управління корупційними ризиками в органах публічної влади, що є базовою умовою будь-якої реформи та розвитку правової держави.

Водночас аналіз практики реалізації антикорупційної політики демонструє наявність низки системних проблем: нерівномірність застосування законодавства, фрагментарність підходів до запобігання корупції, недостатня результативність інституційних інструментів доброчесності, низька ефективність механізмів контролю та оцінювання ризиків. У цих умовах нові законодавчі ініціативи, виступають важливими інструментами удосконалення системи протидії корупції.

Проте сам факт ухвалення нових законодавчих актів чи стратегічних документів не гарантує реального підвищення ефективності антикорупційної політики. Науково-практична проблема полягає у необхідності оцінити, наскільки запропоновані зміни справді здатні вплинути на зменшення корупційних ризиків, покращити якість

публічного управління, посилити інституційну спроможність державних органів і забезпечити відповідність стандартам ЄС. Таким чином, потреба у комплексному науковому аналізі реформування антикорупційних механізмів з урахуванням нових законодавчих ініціатив зумовлює актуальність даного дослідження.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Проблематика запобігання корупції та удосконалення антикорупційних механізмів у системі публічного управління широко представлена у наукових дослідженнях українських і зарубіжних учених. Науковці зосереджують увагу на інституційному становленні антикорупційної інфраструктури України, ефективності діяльності НАЗК, НАБУ, САП і ВАКС, особливостях правозастосування антикорупційного законодавства, а також на ролі цифровізації та відкритих даних у зниженні корупційних ризиків. Значний масив праць присвячено аналізу впровадження Антикорупційної стратегії 2021–2025 років та оцінці відповідності українських механізмів стандартам ЄС.

У сучасних публікаціях також наголошується на зростанні корупційних викликів у період воєнного стану, що потребує переосмислення підходів до управління ризиками, контролю доброчесності та реформування державного сектору. Водночас попри значну увагу науковців, низка питань залишається недостатньо опрацьованою, зокрема оцінка реальної ефективності нових законодавчих ініціатив щодо підвищення відповідальності за корупційні правопорушення та аналіз управлінських механізмів, закладених у Проекті Антикорупційної стратегії на 2026–2030 роки.

Постановка завдання. Метою статті є проаналізувати сучасний стан реформування антикорупційних механізмів у сфері публічного управління України, оцінити ефективність нових законодавчих ініціатив та визначити перспективи розвитку антикорупційної політики в Україні. Завдання статті:

- проаналізувати поняття антикорупційних механізмів, антикорупційної політики;
- проаналізувати законодавчі зміни щодо підвищення відповідальності за корупційні правопорушення;
- дослідити зміст проекту Антикорупційної стратегії на 2026–2030 роки;
- оцінити потенційний вплив запропонованих нововведень на систему публічного управління;
- визначити проблемні аспекти антикорупційної політики в Україні та запропонувати напрями подальшого удосконалення.

Виклад основного матеріалу. Реформування антикорупційних механізмів у сфері публічного управління України є основним фактором підвищення ефективності державного управління та забезпечення прозорості діяльності органів влади. Для повного розуміння спрямованості реформ доцільно визначити базові поняття, зокрема зміст антикорупційних механізмів.

Антикорупційні механізми у публічному управлінні виступають основним інструментом запобігання корупції, сприяють мінімізації корупційних ризиків, підвищують підзвітність посадових осіб та захищають інтереси суспільства, держави й бізнесу [1, с. 45].

Відповідно до Методичних рекомендацій Міністерства юстиції України «Запобігання і протидія корупції в державних органах та органах місцевого самоврядування», антикорупційні механізми визначаються як комплекс правових, організаційних, процедурних та контрольних заходів, спрямованих на запобігання, виявлення та протидію корупції у діяльності державних органів і органів місцевого самоврядування [2]. Законодавство встановлює низку положень, які фактично є обмеженнями або заборонами щодо певних видів поведінки посадових осіб і водночас виконують превентивну функцію захисту від корупційних правопорушень.

До основних превентивних механізмів, закріплених у Законі України «Про запобігання корупції», належать [3]:

- обмеження використання службових повноважень та правила щодо отримання подарунків;
- врегулювання конфлікту інтересів;
- вимоги до поведінки посадових осіб;
- подання декларацій та моніторинг способу життя посадових осіб;
- захист осіб, які викривають корупцію;
- антикорупційна експертиза нормативно-правових актів;
- обов'язковість антикорупційних програм для юридичних осіб;
- відповідальність за корупційні правопорушення.

Науковці наголошують на значущості участі громадян у реалізації антикорупційних заходів. Зокрема, Сиявська О.Ю., Кельба С.Г. та Рудой К.М. зазначають [4, с. 458], що громадяни мають право вимагати підзвітності від посадових осіб та органів влади. Використовуючи доступ до інформації та беручи участь в управлінні, вони здійснюють контроль за діяльністю державних службовців, що сприяє зниженню корупційних ризиків.

Також Драган І.О. та Шпак Ю.В. підкреслюють [5, с. 10], що одним із ключових антикорупційних механізмів є забезпечення відкритого доступу до інформації про діяльність державних органів, що є ефективним засобом боротьби з корупцією.

Усі зазначені інструменти разом формують систему антикорупційних механізмів, які виконують роль своєрідних «бар'єрів» на шляху вчинення корупційних правопорушень, забезпечують прозорість, підзвітність та доброчесність у публічному управлінні та створюють основу для ефективної реалізації антикорупційної політики на всіх рівнях влади.

Таким чином, антикорупційні механізми розглядаються як система взаємопов'язаних правових, організаційних, процедурних та інформаційно-комунікаційних заходів, спрямованих на запобігання, виявлення та мінімізацію корупційних ризиків у сфері публічного управління, забезпечення доброчесності посадових осіб, прозорості управлінських процесів та підзвітності органів влади перед суспільством.

Останні зміни у законодавстві України свідчать про активну роботу держави над посиленням антикорупційних механізмів та підвищенням відповідальності посадових осіб за корупційні та пов'язані з корупцією правопорушення.

Так, відповідно до Закону України «Про внесення змін до Кодексу України про адміністративні правопорушення, Кримінального кодексу України, Кримінального процесуального кодексу України та інших законодавчих актів України щодо підвищення відповідальності за корупційні або пов'язані з корупцією правопорушення» [6], який набув чинності 17 липня 2025 року, однією з ключових новацій є підвищення порогу адміністративної та кримінальної відповідальності за недостовірне декларування. Раніше адміністративна відповідальність за ст. 172-6 КУпАП наступала при розбіжності у декларації на суму від 100 до 500 прожиткових мінімумів (ПМ), а кримінальна – від 500 до 2 тис. ПМ. Згідно з новими нормами, адміністративне правопорушення виникає при розбіжності від 150 до 750 ПМ, а кримінальна відповідальність – від 2,5 тис. ПМ, що дозволяє більш адекватно співвідносити відповідальність із фактичною шкодою, завданою корупційними діями.

Закон також знизив поріг кримінальної відповідальності за незаконне збагачення (ст. 368-5 ККУ) до 3 тис. ПМ (9 млн 84 тис. грн), а також розширив коло осіб, які можуть бути притягнуті до відповідальності, включивши членів військово-лікар-

ських комісій та колишніх працівників медико-соціальних експертних комісій, що дозволяє підвищити ефективність боротьби з корупцією у сфері охорони здоров'я та військової служби.

Ще однією важливою зміною є встановлення чітких термінів зберігання даних у Реєстрі порушників:

- один рік – для осіб, притягнутих до цивільної або адміністративної відповідальності;

- до погашення або зняття судимості – для осіб, притягнутих до кримінальної відповідальності;

- п'ять років – для юридичних осіб, до яких застосовано заходи кримінально-правового характеру.

Реєстр порушників (або Єдиний державний реєстр осіб, які вчинили корупційні або пов'язані з корупцією правопорушення) – це веб портал, який містить інформацію про всіх фізичних та юридичних осіб України, які вчинили корупційні або пов'язані з корупцією правопорушення. Станом на 02.12.2025 року, загальна кількість записів у Реєстрі становить 31 830, з яких [7]: 18 661 стосуються кримінальних правопорушень, 10 232 – адміністративних, 2 875 – дисциплінарних, а 82 записи не містять даних про категорію справи, оскільки були внесені до 2019 року.

Для більш повного розуміння наповнення Реєстру доцільно розглянути динаміку внесення записів у 2024–2025 роках, що дозволяє оцінити загальну тенденцію (див. діаграма 1).

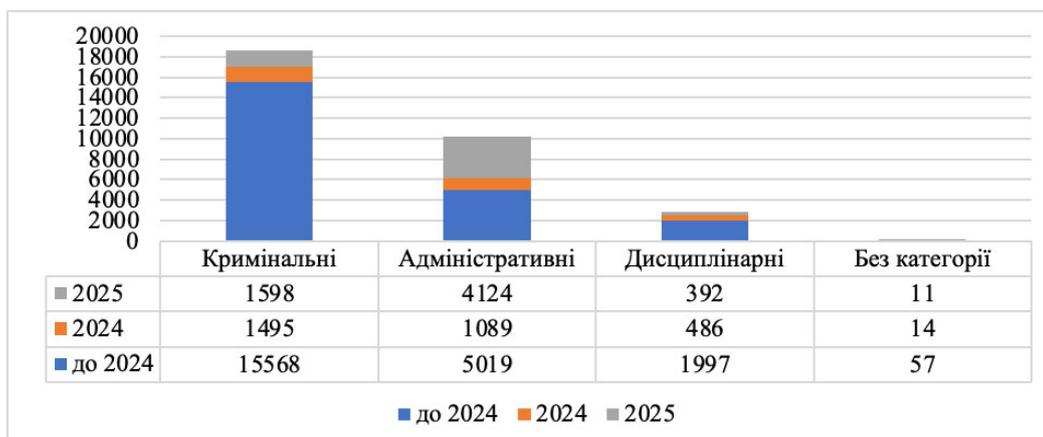
Аналіз змін у Реєстрі порушників за період 2024–2025 років демонструє суттєве зростання кількості нових записів – з 3 084 у 2024 році до 6 120 у 2025 році. Найбільший приріст спостерігається у категорії адміністративних правопору-

шень, що свідчить про посилення контролю та систематизацію внесення даних, а також може відображати реальне збільшення кількості порушень. Кримінальні правопорушення показують помірне зростання, що, поряд із активізацією розслідувань, забезпечує фіксацію фактів корупційних злочинів. Дисциплінарні порушення залишаються відносно стабільними.

Загалом, зміни 2025 року свідчать про потенційну ефективність законодавчих та організаційних заходів щодо контролю за корупційними правопорушеннями, підвищення прозорості діяльності антикорупційних органів. Узагальнення виявлених тенденцій у динаміці Реєстру порушників за 2024–2025 роки логічно підводить до необхідності оцінки подальших стратегічних напрямів розвитку антикорупційної політики України.

Сучасні наукові підходи демонструють відсутність єдиного усталеного визначення антикорупційної політики в українській науковій традиції. У більшості досліджень вона розглядається як комплекс заходів, спрямованих на запобігання та протидію корупції [8, с. 31]. Водночас ключовим елементом визначається саме запобігання корупційним проявам, яке є значно ефективнішим, ніж виключно каральні інструменти та розуміє під собою як цілеспрямоване формування умов, несприятливих для виникнення корупційних практик, а також стимулювання некорупційних моделей поведінки працівників органів влади та суспільства загалом.

Водночас сутність антикорупційної політики не зводиться лише до набору заходів, а важливими її компонентами є діагностика проблем, формування стратегічних цілей та визначення інститу-

Діаграма 1. Динаміка даних у Реєстрі порушників 2024–2025 рр.

Джерело: діаграма складена автором на основі: 7.

ційних механізмів їх досягнення, що дозволить вирішити стратегічні антикорупційні завдання, зокрема в публічному управлінні [9, с. 102–103].

Такий підхід видається обґрунтованим, оскільки ефективне запобігання корупції неможливе без аналізу джерел ризиків, оцінки попереднього досвіду, визначення оптимальних інструментів впливу та подальшого стратегічного планування.

У сучасній науковій дискусії наголошується, що формування стратегічних документів, зокрема Антикорупційної стратегії, становить лише один із елементів ширшої антикорупційної політики та є засобом формалізації політики, тоді як ефективність антикорупційної реформи залежить від рівня інтеграції її положень у практику державного управління, ресурсного забезпечення та інституційної стабільності. Тобто реалізація попередніх Стратегій свідчить про лише часткове виконання більшості завдань, однак водночас засвідчує поступове формування більш стійкої антикорупційної інфраструктури [10, с. 210].

Узагальнення наведених позицій дає змогу визначити антикорупційну політику як системно структурований напрям державних дій, що включає нормативно закріплені механізми, інституційну архітектуру, комплекс профілактичних та каральних заходів, а також взаємодію з громадянським суспільством з метою зниження корупційних ризиків у всіх сферах публічного управління.

У цьому контексті особливої уваги заслуговує проект Антикорупційної стратегії на 2026–2030 роки [11], який формує концептуальне бачення еволюції механізмів запобігання та протидії корупції та визначає пріоритети державної політики на середньострокову перспективу. Документ орієнтований на підвищення інституційної спроможності антикорупційних органів, оптимізацію регуляторних процедур та мінімізацію корупційних ризиків у процесах публічного управління, що відповідає загальним тенденціям, зафіксованим у зростанні кількості правопорушень.

Антикорупційна стратегія передбачає двокомпонентну структуру, в межах якої перший розділ окреслює загальну систему запобігання та протидії корупції, включаючи удосконалення механізмів стратегічного планування, розвиток антикорупційної освіти, зміцнення інституційної спроможності уповноважених підрозділів, аналіз корупційних ризиків, регулювання конфлікту інтересів та підвищення ефективності фінансового контролю.

Другий розділ спрямований на запобігання корупції в окремих пріоритетних сферах державної політики – від судоустрою, оборони та публічних закупівель до енергетики, митної справи, відносин, освіти й охорони здоров'я. Такий дуальний підхід дозволяє поєднати загальноінституційні реформи з цільовим зниженням корупційних ризиків у секторах, які традиційно є найбільш вразливими.

Європейський вектор реформ, що відображений в проекті стратегії, а також у сучасних публікаціях [12, с. 50], підкреслює необхідність цифровізації управління, підвищення підзвітності органів влади, впровадження принципів належного врядування та зміцнення незалежності антикорупційних інституцій. Дослідники також наголошують на багатовимірному характері корупції, що охоплює політичні, економічні, адміністративні й соціокультурні чинники, що вимагає проміж галузевих рішень та довгострокових стратегічних підходів.

Узагальнюючи, можна визначити кілька перспективних напрямів подальшого удосконалення антикорупційної політики в Україні:

- розширення аналітичної складової політики – регулярне системне оцінювання ризиків у кожній сфері публічної влади;

- подальша цифровізація процедур – автоматизація управлінських процесів, впровадження штучного інтелекту для виявлення аномальних транзакцій чи конфліктів інтересів;

- посилення інституційної незалежності антикорупційних органів і створення механізмів, які унеможливають їх політичний чи адміністративний вплив;

- розвиток культури доброчесності, що включає не лише формальні стандарти етичної поведінки, а й формування мотиваційних моделей, які нівелюють інтерес до корупційних дій;

- інтеграція принципів належного врядування в усі рівні державної служби, зокрема через підвищення професійних стандартів, оновлення підходів до кадрової політики, оптимізацію управлінських процедур;

- удосконалення взаємодії держави та громадянського суспільства, що включає як залучення до формування політики, так і забезпечення контролю за її реалізацією.

Таким чином, розвиток антикорупційної політики України має спиратися не лише на стратегії, а на глибоку аналітичну основу, сучасні управлінські підходи та активну участь суспільства. Саме інтеграція наукових рекомендацій, міжнародних

стандартів та внутрішньої практики державного управління здатна забезпечити реальне зниження корупційних ризиків і підвищення довіри громадян до інститутів влади.

Висновки. У ході дослідження встановлено, що реформування антикорупційних механізмів є ключовою умовою підвищення ефективності публічного управління та зміцнення спроможності держави протидіяти корупції в умовах сучасних викликів. Аналіз поняття антикорупційних механізмів та антикорупційної політики засвідчив, що вони охоплюють комплекс превентивних, контрольних, інституційних та нормативних інструментів, спрямованих на виявлення, запобігання та мінімізацію корупційних ризиків у діяльності органів влади. Законодавчі зміни останніх років, спрямовані на підвищення відповідальності за корупційні правопорушення, формують більш жорсткі умови правозастосування, проте вимагають належної імплементації та узгодження з практичними потребами публічного сектору.

Дослідження змісту проєкту Антикорупційної стратегії України на 2026–2030 роки засвідчило орієнтацію держави на подальший розвиток ризик-орієнтованого підходу, цифровізації, посилення інституційної спроможності антикорупційних органів та розширення механізмів громад-

ського контролю. Разом із тим аналіз можливого впливу нововведень показав, що їхня ефективність залежить від комплексності впровадження, узгодженості між інституціями та системності управлінських рішень.

Виявлені проблемні аспекти антикорупційної політики свідчать про наявність розриву між нормативними змінами та практикою їх застосування, недостатність міжвідомчої координації, слабкість окремих механізмів запобігання та нерівномірність правозастосування. Подальше удосконалення антикорупційної політики має ґрунтуватися на посиленні інституційної незалежності та спроможності антикорупційних органів, підвищенні якості управління ризиками, розширенні цифрових інструментів контролю, та активному залученні громадськості до формування й моніторингу державних рішень. Загалом, проведене дослідження підтверджує, що реформування антикорупційних механізмів повинно носити комплексний і довгостроковий характер, поєднувати законодавчі інновації з практичними інструментами управління та сприяти підвищенню прозорості й підзвітності органів влади. Реалізація запропонованих напрямів розвитку забезпечить підвищення ефективності антикорупційної політики України у найближчі роки.

Список літератури:

1. Возняковська К. А., Біленець Д. А., Марчук В. В. Антикорупційні механізми у системі публічного адміністрування як засіб боротьби з організованою злочинністю в сфері господарювання. *Науковий вісник Ужгородського національного університету*. Серія «Право». 2024. Вип. 84. Ч. 3. С. 43–48. URL: <https://visnyk-juris-uzhnu.com/wp-content/uploads/2024/09/8-2.pdf>
2. Методичні рекомендації Міністерства Юстиції України "Запобігання і протидія корупції в державних органах та органах місцевого самоврядування" від 16.10.2013. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/n0020323-13/conv#n261>
3. Про запобігання корупції: Закон України № 1700-VII від 14.10.2014. Відомості Верховної Ради (ВВР), 2014, № 49, ст.2056. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1700-18#Text>
4. Синявська О. Ю., Кельбя С. Г., Рудой К. М. Антикорупційні механізми в публічному управлінні та їхній вплив на правову систему України. *Національні інтереси України*. 2025, № 4 (9). URL: <https://perspectives.pp.ua/index.php/niu/article/view/22456>
5. Драган І. О., Шпак Ю. В. Антикорупційні стандарти в публічному управлінні. *Дніпровський науковий часопис публічного управління психології права*. 2024. Випуск 6. С. 7–14. URL: <https://chasopys-ppp.dp.ua/index.php/chasopys/article/view/684/616>
6. Про внесення змін до Кодексу України про адміністративні правопорушення, Кримінального кодексу України, Кримінального процесуального кодексу України та інших законодавчих актів України щодо підвищення відповідальності за корупційні або пов'язані з корупцією правопорушення: Закон України №4496-IX від 17.06.2025. Відомості Верховної Ради (ВВР), 2025, № 41, ст.180. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/4496-20#Text>
7. Єдиний державний реєстр осіб, які вчинили корупційні або пов'язані з корупцією правопорушення (Реєстр порушників). Національне агентство з питань запобігання корупції. URL: <https://corruptinfo.nazk.gov.ua/>
8. Кравченко С. О. Підходи до розуміння антикорупційної політики в публічному управлінні. *Вчені записки ТНУ ім. В. І. Вернадського*. Серія: Державне управління 2018. Т. 29 (68), № 2. С. 28–33. URL: https://www.pubadm.vernadskyjournals.in.ua/journals/2018/2_2018/7.pdf

9. Євтушенко А. С. Основні засади протидії корупції в секторі публічного управління. *Вчені записки Таврійського національного університету імені В.І. Вернадського*. Серія: Публічне управління та адміністрування. 2023. Том 34 (73). № 5. DOI: <https://doi.org/10.32782/TNU2663-6468/2023.5/17>.

10. Пось, А., & Кобзева, Т. (2022). Антикорупційна стратегія як основний програмний документ в боротьбі з корупцією, та шляхи її реалізації. *Молодий вчений*, 1 (101), 207–211. DOI: <https://doi.org/10.32839/2304-5809/2022-1-101-43>

11. Антикорупційна стратегія на 2026–2030 роки. Національне агентство з питань запобігання корупції (НАЗК). URL: <https://nazk.gov.ua/uk/antikoruptsiyna-strategiya-na-2026-2030-roky/>

12. Ващенко, Сергій & Ярошук, Ярослав & Бобровнік, Юрій. (2025). Антикорупційна стратегія України: виклики та перспективи в умовах євроінтеграції. *Публічне управління: концепції, парадигма, розвиток, удосконалення*. Вип. № 12. С. 46–52. URL: <https://pa.journal.in.ua/index.php/pa/article/view/223/206>

Myroslavsky S. V., Leshchenko A. V. REFORM OF ANTI-CORRUPTION MECHANISMS IN THE SPHERE OF PUBLIC ADMINISTRATION IN UKRAINE: ASSESSMENT OF EFFICIENCY AND DEVELOPMENT PROSPECTS

The article explores the issue of reforming anti-corruption mechanisms in the public administration of Ukraine as one of the key areas of state policy aimed at strengthening the integrity, transparency and accountability of government bodies. The article analyzes the concept of anti-corruption mechanisms, paying special attention to the types of anti-corruption mechanisms that operate in the modern system of public administration, in particular, regulatory, institutional, organizational and preventive instruments. The latest legislative changes and provisions of the draft Anti-Corruption Strategy of Ukraine for 2026–2030 are considered, which directly affect the transformation of anti-corruption instruments and the development of national anti-corruption policy. The work reveals the content of anti-corruption policy, which is defined as a set of goals, principles and mechanisms of public administration aimed at minimizing corruption risks and increasing the efficiency of government activities. Based on the generalization of theoretical provisions and the analysis of empirical data, in particular the dynamics of the Register of Persons Who Committed Corruption or Corruption-Related Offenses in 2024–2025, key trends in the development of anti-corruption infrastructure are identified and a number of practical limitations are identified. The article emphasizes that, despite positive developments in the field of legal regulation, there remains a significant gap between regulatory changes and their implementation. This determines the need for further improvement of anti-corruption mechanisms aimed at increasing the efficiency, sustainability and effectiveness of the state's anti-corruption function.

Summarizing the results of the study, several promising areas for improving anti-corruption policy are identified. These include expanding the analytical component through a systematic assessment of corruption risks, further digitalization of procedures, and strengthening the institutional independence of anti-corruption bodies. The development of a culture of integrity remains important, which includes the formation of motivational models that reduce interest in corrupt actions. Further progress is possible through the integration of the principles of good governance at all levels of the civil service and the renewal of approaches to personnel policy. A separate area is the strengthening of interaction between the state and civil society, in particular their participation in the formation and control of the implementation of state policy. The combination of these steps creates the basis for increasing the effectiveness of anti-corruption mechanisms and the sustainability of public administration.

Key words: corruption, anti-corruption mechanisms, anti-corruption policy, anti-corruption strategy, reform.

Дата надходження статті: 05.12.2025

Дата прийняття статті: 26.12.2025

Опубліковано: 30.12.2025